

му Боянъ), който се занимава съ гешефти въ столицата, подъ влиянието на Петра Габара и на споменитъ за детинство, почва да се преражда нравствено, още когато посѣщава стария си другаръ въ с. Сребърна (преди войната); а сега подъ гнета на неутешимата тѣга по изгубенъ синъ, той окончателно се промѣни: — „Защо му е това богатство, мислеше си той като пушеше цигара следъ цигара, — кога нѣма синъ отъ сърдце да го замѣсти; кога нѣма кой родъ да продѣлжи?.. И отце му се да трупа богатство. И той реши да направи завѣтъ. Когато се роди тая мисль — нѣщо му отлѣкна на гърди... И намѣри, че съ богатството си най-добре е половината да завещае за освобождяване на Сребърна, а остатъка за овѣковечаване паметта му тамъ въ нѣщо, което се вижда“ (271 стр.) И за да завѣщае достатъчно голѣма сума на родното си село, той се залавя за работа „съ нова жаръ“. „Той искаше да утрои богатството“. Покрай тѣзи две бащински фигури фигурата на Стойко Габаръ и оная на Боянъ Андреевъ, Койка и полякината „Елена“ сж представителитѣ на младото поколение. Стойко е идеално развитъ, скромнъ и разсудливъ, честенъ, идеалистъ, вълнуванъ отъ най-благородни мисли и чувства, дълбоко любящъ своя роденъ край и храбръ момъкъ, който съзнателно се жертвува за честта и свободата на родината, въ чието свѣтло бждаще той вѣрва съ всичкия пламъкъ на своята възторжена душа. Той наистина напомня Тургеневия Инсаровъ, само че е модеренъ Инсаровъ, — такъвъ, какъвто реалния български животъ го е създалъ въ последно време. Стойко Габарътъ е, съ една речъ, най-симпатиченъ типъ на съвремененъ интеллигентенъ българинъ. Боянъ Андреевъ е по-реаленъ, по-обикновенъ типъ на български студентъ. Той неохотно се занимава съ своята специалност (следва по инженерство) и страстно се увлича по игра на комаръ; нищо не може да го отклони отъ тая гибелна страсть. Епикуреецъ той не дири въ живота дълбока смисль, а бърза да си поживѣе, додѣ е младъ. Вънъ отъ удоволствията и картигѣ, всичко друго за него е „вѣтъръ“. Наистина у него отъ време на време се прдбужда едно горчиво разкаяние за безредния животъ и похабени младежки сили, но то е мимолетно и безсилно да го прерода нравствено. И все пакъ